Küçük Çamur Zıpzıpı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Çamur Zıpzıpı

Aysel Banu YAVUZAL

Nehrin denizle buluştuğu sıcak, yumuşacık çamur düzlüklerinde Muddy adında küçük bir çamur zıpzıpı yaşardı. Kahverengi benekli, parlak zeytin yeşili bir derisi ve tıpkı periskoplar gibi başının üstünde duran kocaman, yuvarlak altın rengi gözleri vardı. Muddy, küçük kollar gibi çalışan güçlü ön yüzgeçleriyle çamurun üzerinde zıplamayı çok severdi. Her gün gelgit düzlüklerini keşfeder, yeni maceralar arardı.

Güneşli bir sabah Muddy, Snappy adında bir keman yengeciyle tanıştı. Snappy'nin kum rengi turuncu bir kabuğu ve havada salladığı kocaman, parlak bir kıskacı vardı. Minik siyah gözleri ince sapların ucunda durur, oraya buraya dönerdi. "Merhaba!" dedi Muddy. "Ben Muddy. Oynamak ister misin?" Snappy sırıttı. "Ben Snappy," dedi. "Tüneller kazabilir ve büyük kıskacımı sallayabilirim. Sen neler yapabilirsin?"

Muddy, Snappy'ye çamurun üzerinde nasıl zıplayabildiğini gösterdi. Sıçradı, hopladı; küçük yüzgeç kuyruğu arkasında takla atıyordu. Snappy hayran kaldı. "Ne kadar hızlısın!" dedi. "Ve o periskop gözlerinle uzakları görebiliyorsun." Muddy gülümsedi. "Sen de büyük kıskacınla kazabilirsin," dedi. "Harika bir takım oluruz!" Uzun ağaçların kıvrım kıvrım patikalar oluşturduğu mangrov labirentini birlikte keşfetmeye karar verdiler.

Mangrov labirenti kökler ve gölgelerden oluşan bir düğümdü. Muddy önden zıplıyor, gözleri en iyi yolu arıyordu. Snappy arkasından kıpır kıpır yürüyor, büyük kıskacını bir bayrak gibi yukarıda tutuyordu. "Beni bekle!" diye seslendi Snappy. "Bacaklarım kısa." Muddy sabırla bekledi. "Yavaş giderim," dedi. "Biz bir takımız." Ağaçların fısıldadığı, ayaklarının altında çamurun şapırdadığı labirentin daha derinlerine doğru ilerlediler.

Kısa süre sonra köklerin bir duvar oluşturduğu bir yere geldiler. "Buradan geçemem," dedi Snappy. "Ama sen kazabilirsin!" dedi Muddy. Snappy büyük kıskacıyla kazdı, çamur ve kum topladı. Minik kıskacı da ona yardım etti. Muddy onu tezahüratlarla destekledi. Kısa sürede Snappy bir tünel açtı. "Önce sen," dedi. Tünelden geçip labirentin yeni bir bölümünde buldular kendilerini.

Öbür tarafta tuhaf bir manzarayla karşılaştılar. Patika üç yöne ayrılıyordu. "Hangi yöne?" diye sordu Snappy. Muddy bir kökün üstüne tırmandı ve etrafına baktı. "Şu tarafta suyun parıldadığını görüyorum!" dedi, yüzgeciyle işaret ederek. "Oraya gidelim." Patikayı izleyip küçük bir gölete ulaştılar. "Bir yere varıyoruz," dedi Muddy. "İçimde bir his var."

Ama gölet Snappy için çok derindi. "Yüzemem," dedi. "Ben seni taşırım," dedi Muddy. "Sırtıma tutun." Snappy Muddy'nin sırtına tırmandı, Muddy ön yüzgeçleriyle kürek çekerek suyun üzerinde zıpladı. Snappy büyük kıskacıyla sıkıca tutundu. "Yaşasın!" diye bağırdı. "Bu çok eğlenceli!" Göleti güvenle geçip yollarına devam ettiler.

Daha derine indikçe ağaçlar sıklaştı, ışık azaldı. "Yorulmaya başladım," dedi Snappy. "Ben de," dedi Muddy. "Ama şimdi duramayız. Evimize giden yolu bulmalıyız." Snappy büyük kıskacını salladı. "Bize dinlenmek için bir çukur kazabilirim," dedi. Çamurda küçük bir çukur kazdı ve ikisi de içine sıkıştı. Sıcacık ve güvenliydi.

Dinlenirlerken Muddy'nin periskop gözleri yukarıda parlayan bir şey fark etti. "Bak!" dedi. "Yukarıdaki köklerde bir boşluk var. Belki nerede olduğumuzu görebiliriz." Yukarı tırmandı ve boşluktan baktı. "Bir bahçe görüyorum!" diye haykırdı. "Çiçekler ve göletlerle dolu gizli bir gelgit bahçesi!" Snappy meraklandı. "Oraya gidebilir miyiz?" diye sordu. "Sanırım evet," dedi Muddy. "Beni takip et!"

Boşluktan sıyrılıp kendilerini güzel bir gelgit bahçesinde buldular. Rengârenk deniz çiçekleri, göletlerde yüzen minik karidesler ve ayaklarının altında yumuşacık yosunlar vardı. "Burası büyülü!" diye fısıldadı Snappy. "Birlikte bulduk," dedi Muddy. Bahçede oynadılar; küçük baloncukları kovaladılar, yosunlu taşların üzerinden zıpladılar. Ama sonra gökyüzü karardı. "Eve dönmeliyiz," dedi Muddy. "Ama hangi yönden?"

Etraflarına baktılar ama bahçe uzun mangrov kökleriyle çevriliydi. "Geri dönüş yolunu hatırlamıyorum," dedi Snappy, sap gözleri sarkarak. "Endişelenme," dedi Muddy. "Bir yolunu buluruz." Bir köke tırmandı ve etrafına baktı. "Nehri görüyorum!" dedi. "Ama bizimle nehir arasında büyük bir su birikintisi var." Snappy düşündü. "Çamurun içinden bir yol kazabilirim," dedi. "Gerekirse yardım çağırmak için kıskacımı da sallayabilirim."

Snappy var gücüyle kazdı. Büyük kıskacı çamuru topladı, minik kıskacı yolu şekillendirdi. Muddy önden zıplayıp yön göstererek yardım etti. "Biraz sola!" diye bağırdı. "Şimdi dosdoğru ileri!" Birlikte çalıştılar ve kısa sürede açık bir yol oluştu. "Neredeyse vardık!" dedi Muddy. "Nehri görebiliyorum!" Heyecanla adımlarını hızlandırıp yolda ilerlediler.

Aniden Snappy'nin büyük kıskacı kalın bir köke sıkıştı. "İmdat!" diye bağırdı. Muddy zıplayarak yanına geldi. "Seni çekip çıkarırım!" Ön yüzgeciyle Snappy'nin minik kıskacını tutup çekti. Snappy kıvrandı, döndü. Bir "pat" sesiyle kurtuldu. "Teşekkürler, Muddy!" dedi Snappy. "Sen gerçek bir dostsun." Muddy gülümsedi. "Arkadaşlar böyle yapar," dedi. Eve daha da yaklaşarak yollarına devam ettiler.

Sonunda mangrov labirentinin kenarına ulaştılar. Nehir uzakta parıldıyordu. "Başardık!" diye sevindi Snappy. Zıplayıp kıpırdayarak ailelerinin beklediği çamur düzlüklerine döndüler. "Neredeydiniz?" diye sordu Muddy'nin annesi. "Gizli bir gelgit bahçesi bulduk!" dedi Muddy. "Ve eve dönüş yolunu bulmak için birbirimize yardım ettik," diye ekledi Snappy. Herkes onları sağ salim gördüğüne çok sevindi.

O günden sonra Muddy ve Snappy en iyi arkadaş oldular. Her gün birlikte çamur düzlüklerini keşfeder, farklı yeteneklerini birbirlerine yardım etmek için kullanırlardı. Muddy önden zıplayıp tehlikeyi fark eder, Snappy ise sığınak için çukurlar kazar ve işaret vermek için büyük kıskacını sallardı. Farklı yeteneklere sahip olmanın bir sorun değil, bir armağan olduğunu öğrendiler. Ve dostlukla ve takım çalışmasıyla her şeyi yapabileceklerini biliyorlardı.

Yani eğer bir gün nehrin denizle buluştuğu çamurlu kıyılara giderseniz, periskop gözlü küçük bir çamur zıpzıpı ve tek büyük kıskacı olan bir keman yengeci arayın. Belki onları zıplayıp kıpırdanırken, sonsuza dek en iyi arkadaş olarak görürsünüz; takım çalışmasının her şeyi daha iyi yaptığını kanıtlarken. Ve belki, şansınız varsa, size gizli gelgit bahçesini de gösterirler.